

endnu en Bemærkning, jeg vil tillade mig at gjøre overfor en Post under Justitsministeriet, nemlig med Hensyn til Fængernes Overarbeidspenge. Jeg er meget bange for, at vi i Henseende til disse Overarbeidspenge ere temmelig rundhaandede, og hvad der forundrer mig mest, er, at de findes udredeede saa høist ulige for de forskjellige Fængsler. Medens nemlig disse Overarbeidspenge for Christianshavns Straffeanstalts Vedkommende kun beløbe sig til 2,050 Rd. og for Bredsløselille til 1,700 Rd., beløbe de sig for Horsens Fængsel til 9,200 Rd. og for Viborg til 6,100 Rd. Beregner man, at der er 1200 Fanger i det Hele, vil Summen 19,050 Rd. fordelt ligelig paa dette Fængselsantal beløbe sig til 15 Rd. 80 f. for hver Fange, men tager man alene Hensyn til Horsens og Viborg Straffeanstalter, vil det for hver Fange beløbe sig til 25 Rd. 48 f. Naar en Fange kan fortjene Jorden og Kladerne og desforuden 25 Rd. 48 f. er jeg meget bange for, at der er Sandhed i, hvad der ofte er blevet udtalt af Mange, nemlig at en Del af vore Fanger, naar de løslades, søge at komme til at begaa en Forbrydelse, hvorved de snarest mulig kunne faae Leilighed til igjen at blive indførte i Fængslerne. Jeg negter ikke, at disse Overarbeidspenge, navnlig naar de Vedkommende understøttes af Fængselsfælskaberne, kunne være til betydelig Hjælp for den forbedrede Fange, der træder ud af Fængslet, idet han derved kan sættes ind i en Virksomhed, hvorved han kan være i Stand til at ernære sig uden at begaa nye Forbrydelser; men paa den anden Side kan det maasse ikke negtes, at der findes Mange i Samfundet, som i økonomisk Henseende ere stillede lige saa slet som Fanger, medens han er henvist i Fængslet, og desforuden løsladte Fange ikke sætter nogen stor Pris paa Friheden, kan der da være Fare for, at han, saaledes som jeg har sagt, atter søger at komme tilbage til Fængslet. Efter den Erfaring, jeg har gjort, tror jeg, at der, naar man lægger Mærke til de paagældende Forbrydere og deres Stilling i det Hele, ikke er saa faa af dem, som begaa Forbrydelser, der forhen have været straffede. Jeg har ingen statistiske Oplysninger i den Henseende; men jeg er nær ved at antage, at maasse det halve Antal af dem, der begaa større Forbrydelser, er forhen straffede Personer. Jeg har tænkt mig et Middel til, at man, ved Siden af at man giver Overarbeidspenge, kan medvirke til, at Fangerne efter sin Løsladelse virkelig forbedrer sig, og jeg vil ikke undlade at fremsætte denne min Lante. Den gaar ud paa, at Overarbeidspengene skulde udbetales Fangerne med en forholdsvis lige stor Sum i ligesaa mange Aar, som han har været i Fængsel, og under den udtryffelige Betingelse, at han i disse Aar førte et ulasteligt Levet; derved vilde Fangerne faae udbetalt den Sum, som virkelig var bleven ham tilkjendt i Overarbeidspenge, i ligesaa mange Aar, som han har været i Fængsel, og det vilde

være en Spore for ham til at føre et ulasteligt Levet. Desuden tror jeg ogsaa, som jeg allerede har sagt, at disse Overarbeidspenge blive udbetalt med en altfor ulige Størrelse ved de forskellige Fængsler, og derpaa tror jeg ogsaa, der burde raades Bod. Disse Bemærkninger skal jeg henstille til den høitæredede Justitsministers velvillige Overveelse.

Formanden: Folketingsmanden for Sorø Amts 1ste Valgkreds har Ordet for en kort Bemærkning.

Tale: Da den høitagtede Kirke- og Undervisningsminister var saa venlig at optage Noget af den Lante, jeg fremsatte, tror jeg dog, det vil være rettest ikke at lade denne Forhandling gaa hen uden aldeles bestemt at fremsætte, hvad min Lante er. Min Hovedtanke er den, at den, der skal sælge Afgangskort til at se vedkommende restaurerede Mindesmærke, ikke skal være den samme Person som den, der fører Folk omkring i Kirken, thi ellers have de Vedkommende slet ingen Kontrol med de Penge, der komme ind. Min Lante er den, at man skal kunne faae disse Afgangskort paa Ternbanaegaarden, og at den, der har Ophyn med vore Samlinger, i enhver By kan vælge et fornuftigt Menneske og ikke et græssetigt Dyrelshoved til at gaa omkring i Kirkerne og forevise, hvad der er at se, thi det Hele taber sin Betydning for Folk, naar et Menneske, der ikke engang kan tale Dansk, gaar omkring og snaffer Noget om vore gamle Mindesmærker. Jeg vil altfaa for det Første vinde et finansielt Udbytte; dernæst vil jeg undgaa et Optrækeri fra Geistlighedens Side ved, at det bestemmes, til hvilken Tid og for hvilken Pris man kan komme ind og se disse ved Statens Midler restaurerede Mindesmærker, der ikke mere ere Geistlighedens, ikke ere Kirkens, og dernæst vil jeg virke hen til, at der bliver givet Folk Leilighed til paa en kunstforstandig Maade at blive viste omkring. Der er jo Mange, som slet ikke behøve det; vi have jo allerede ved Folkehøiskolerne faaet bragt saa megen Sands omkring i Folket, at man nok kan vise sig selv om; men jeg tror desuden, det er muligt, at der i enhver By findes en Mand, som vil glæde sig over at blive betroet det Over til visse Lider at kunne forevise disse Mindesmærker. Der var meget Mere i denne Retning at gjøre, end der nu er gjort, men derpaa tør jeg ikke komme ind ved denne Leilighed, da jeg kun har Ordet for en kort Bemærkning. Overfor den høitæredede Finansminister, der omtalte, hvor ofte der ved Lønningslovene var givet Leilighed til at se ind til Administrationen, vil jeg blot bemærke een Ting. Alt, hvad der er sket i denne Retning, har fra 1848 og til nu været afbunget ehvert af de Ministerier, der have siddet; der er aldrig nogenstunde med Beredvilighed fra Ministeriets Side sagt til Folkerepresentationen;